

A hazaszeretet és a Biblia

Ritkán fordul elő, hogy Jézus Krisztus feltámadásáról való megemlékezés (vagyis vasárnap) és nemzeti ünnepünk egy napra essen. Így ez az alkalom most aktualitást ad annak, hogy megvizsgáljuk mit jelent a hazaszeretet, a hazafiság keresztyén, bibliai szemszögből. Sajnos manapság a hazaszeretet hangoztatását sokan csupán politikai céljaik elérésére használják. Ezért is fontos megvizsgálni, mint mond a Biblia a hazaszeretetről. Hogyan lehet valaki keresztyén, Jézus követője, és egyben jó hazafi?

„Isten uralkodik a nemzetek fölött; Isten ott ül az ő szentségének trónján.”
(Zsoltárok 47:9)

Két fontos dolgot mond el nekünk ez a vers a Bibliában. Először is azt, hogy Isten **minden** nemzet felett uralkodik.

Mit jelent uralkodni? Emberi szóhasználatban gyakran *zsarnokoskodást, elnyomást* értünk alatta. Jelent azonban *irányítást, ellenőrzést, kontrollt* is, pl. az önuralom, önkontroll vagy az „uralja a helyzetet” értelemben. Az uralkodó parancsok által uralkodik. A parancsokat adhatja írásba, melyek így törvénynek minősülnek, de adhatja azokat szóban, utasítások formájában is. Az alattvalók kötelesek engedelmeskedni az uralkodó parancsainak. Kik tekinthetők alattvalónak? Azok csupán, akik elfogadják önszántukból az uralkodó tekintélyét? Nem! **Minden** ember alattvaló, aki az adott ország állampolgára! Mi történik, ha egy vagy több alattvaló nem engedelmeskedik az uralkodó parancsainak? Büntetéssel kell szembenéznie!

Isten azonban nem emberi módon uralkodik, hanem **szentségének trónjáról** teszi ezt. Ez a második tény, amit megtudhatunk ebből a versből, mely ugyanolyan fontos, mint az első. A szentség egy többes jelentésű szó a Bibliában. Istennel kapcsolatban azt jelenti, hogy **Ő** teljesen más, mint mi, tőlünk teljesen elkülönített. **Ő** nemcsak teljesen tökéletes, hanem lényegileg más, mint mi. Isten az **Ő** szentségének trónjáról **tökéletes igazsággal, bölcsességgel, és teljes hatalommal** uralkodik.

Isten minden nemzet felett uralkodik, a magyar felett is! Az **Ő** uralkodását nem szabad a földi királyokhoz – még a legjobbakéhoz – sem mérni. **Az Ő uralkodása azt jelenti, hogy mindig mindent irányít, és mindent az ő tökéletes szentségéből eredő teljes bölcsességgel és hatalommal tesz.** Ahogyan pedig a teljes hatalom nem mondható el egyetlen földi uralkodóról sem (Isten mindig, mindent irányít – mindig!), úgy az különösen nem, hogy Isten motivációja mindig a szeretet. Ha valaki felhördülne erre, hogy a szeretettel hogy fér össze az a sok szenvedés, amelyben az embereknek, népeknek részük van, akkor siessünk leszögezni, hogy Isten szeretete más, mint amit az emberek nagy része ért rajta. Ha többet akarsz tudni Isten szeretetéről, olvasd el az 1 Korinthus 13-at, ahol Pál elmondja, mit jelent Isten szeretete.

Amit feltétlenül meg kell értenünk ebből a bibliai idézetből, hogy nem lehet következmények nélkül semmit az **Ő** mellőzésével, különösen nem pedig az **Ő ellenében** tenni! Világosan kell látnunk azt, hogy a *hazaszeretetnek lehet helyes, és lehet helytelen módja is.* Lehet a hazaszeretetet Istennek tetsző, és vele ellentétes módon is gyakorolni. A különbséget pedig nem én, vagy bárki ember jelenti ki, hanem az igazság tökéletes és

egyetlen mércéjében, a Bibliában, tehát Istennél találjuk meg.

Biblikus dolog-e tehát a hazaszeretet? Ha igen, hogyan gyakorolhatjuk a hazaszeretetünket Istennek tetsző módon?

Ezt a kérdést szeretném ebben az írásban megvizsgálni

Bibliai és történelmi példákon keresztül nézzünk meg azt a 3 feltételt, melyeknek teljesülnie kell azért, hogy hazaszeretetünk helyes mederben haladjon.

Megnézzük a megfelelő **prioritást**, a megfelelő **alapot**, és a megfelelő **módját** annak, ahogyan a hazaszeretetünket Istennek tetsző módon gyakorolhatjuk.

Ha a Bibliát – különösen az ÓSZ-et egészében nézzük, sok népet láthatunk benne, de csak egyet, mellyel Isten különös mértékben foglalkozott: a zsidó népet. Ez nem jelenti azt, hogy a többi nép nem fontos Istennek, hanem hogy a zsidóságot egy különleges feladatra választotta ki: üdvtervének kivitelezéséhez.

Vajon ez azt jelenti, hogy a többi nemzetek nem fontosak Isten számára, azokkal nem törődik? Hadd utaljak vissza a fenti **Zsoltár 47.9-re**.

Az ÓSZ-ben sok példát találhatunk a hazaszeretetre. Mivel az ÓSZ elsősorban Izrael történetét tartalmazza, így természetesen a zsidóknak a hazájukhoz, és önnön népükhöz való hazaszeretetének példáival találkozhatunk.

A sok lehetséges példa közül egyet idéznék most:

(Eszter 8:6) *Mert hogyan tudnám nézni azt a nyomorúságot, mely érné az én nemzetségemet, és hogyan tudnám nézni az én atyámfiainak veszedelmét?*

Eszter Ahasvérus (ismertebb nevén Xerxész) perzsa király zsidó származású felesége volt. Itt éppen felszólal a zsidóság érdekében a király előtt, mert az Amálekita Hámánnak, a király egyik emberének az volt a szándéka, hogy kiirtja a zsidókat. Mivel a királyné is csak akkor szólhatott a királyhoz a perzsa törvények szerint, ha az megengedte neki, ezért Eszter tette nem volt veszélytelen. Eszter azonban vállalta a halálveszélyt (Xerxész az előző királynét kivégeztette) a népe érdekében, tehát hazaszerető volt.

A különböző próféták, mint Ézsaiás, Jeremiás, Ezékiel és mások szavaiból is folyamatosan kitűnik, hogy mennyire aggódtak nemzetük sorsáért. A Jeremiás Siralmi egy költemény, egy siratóéneke, melyet Jeremiás Jeruzsálem pusztulása feletti bánatában írt, melyből kiragyog a hazaszeretet.

Láthatjuk tehát, hogy az, hogy emberek szeretik a népüket, hazájukat, nem idegen a Bibliától. Minden bibliai hazafinak voltak olyan közös vonásai, melyekre nekünk is ügyelnünk kell.

1. A helyes prioritás felállítása.

A prioritás azt jelenti, hogy minek adok elsőséget az életemben.

(2 Mózes 20:3) *„Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem.”*

Isten itt egyértelműen kijelöli a prioritást.

5. v.: *„Ne imádd és ne tiszteld azokat”*

Meg kell értenünk, hogy mit hív a Biblia bálványoknak. Nem csak a szobrokat, képeket, egyéb tárgyakat, hanem **mindent**, amelynek imádata megelőzi Őt.

A legtöbb embernek ma saját maga a bálványa. A világ is erre buzdít minket (önismeret, önmegvalósítás). Önimádó társadalomban élünk.

A Biblia bálványnak nevez mindent, aminek a tisztelete, imádata megelőzi Istenét.

Mivel a mai ember nem számol Istennel, így figyelme természetesen csak a földi léte idejére irányul. Itt akar minél jobb körülmények között élni. Ehhez pedig anyagi (pénz) eszközök szükségesek, így az emberek zömének ezek megszerzése az elsődleges életcélja, az első prioritás. Valójában azonban nem is ez az első prioritás, hanem az önszeretet. Az emberek arra vágnak, hogy szükségük, vágyaik, érzéseik kielégítésre kerüljenek. Ehhez igyekeznek leginkább illő szakmát, munkahelyet, lakhelyet, hobbit, de férjet-feleséget is választani. (A legtöbbször önmaga előtt is rejtett motiváció ez: mi jó *nekem*?. A házasság is csak addig jó, amíg a házastársam kielégíti az *ÉN* igényeimet. Csoda, hogy annyi házasság felbomlik?) Ami leginkább kielégítésre szorul, az az önnön büszkeség. Az első számú bálvány az emberek elsöprő többsége számára önmaguk.

Igaz, hogy nem mindenkit nyűgöz le a pénz, a gazdagság. Vannak, akik más módját találják annak, hogy belső vágyaikat, önmaguk fontosságát kielégítsék. Ez lehet valamilyen hobbi, egy közösségi ügy felvállalása, de lehet a hazaszeretet is.

Sokan felismerik ennek az individualista, önimádó rendszernek a káros mivoltát, azonban ellentételezéseket egy másik hibába esnek: hazájukat teszik az első helyre az életükben. De vajon helyes-e ez a gondolkodásmód?

Még híres emberek: írók, költők, művészek és mások esetében is gyakori, hogy **nem ismerik fel a helyes prioritást.**

Bizonyára sokaknak ismerős például Kölcsey Ferenc egy mondata: „*A haza minden előtt*”. Nem szándékom, hogy pálcát törjek a nagy költő, a Himnusz szerzője felett. (Egyedül Istennek van joga ítélkezni bárki felett is). Nevezetes költőnk minden erényének elismerése mellett, ebben a dologban tévedett. Meglehet Kölcsey maga sem gondolta ezt a kijelentését abban a formában, ahogyan ma használják. Sőt, valószínűsítem, hogy az önérdéknek a nemzet érdeke elé helyezése miatt mondta ezt Bárhogyan is volt, nem volt elég óvatos a megfogalmazással.

Érdekesség, hogy Kölcsey a debreceni kollégiumban, ahol tanult, minden tantárgyat elvégzett, a „szentírás magyarázata” kivételével. Ha elvégzi azt is, talán nem vét ilyen hibát.

Sajnos ma sok szervezet ezt a jelmondatot tűzi zászlajára, az iskolákban mint követendő értékrendet állítják a gyermekek elé. És ez baj.

Isten így szólt Jóbhoz:

„*Ki az, a ki elhomályosítja az örök rendet tudatlan beszéddel?*” (Jób 38:2)

Nekünk mit mondana Isten, ilyen jelszavak hallatán?

Megnézhetjük, miként vélekedik maga Jézus a prioritásról:

„***Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj.***” (Máté 4:10)

Meg kell értenünk, mi a különbség az **szere**tet és az **imádat** között. Szeretnünk kell egymást, szerethetjük a hazánkat is, de **az imádat csak Istent illeti meg**. Az imádat azt jelenti, hogy rajongunk valamiért, feltétlen elsőséget, tiszteletet tulajdonítunk neki. Ez pedig egyedül csak Istent illeti

A Biblia alapján tehát kijelenthetjük, hogyha Kölcsey Ferenc mondatát úgy kell érteni, hogy „A haza Isten előtt”, akkor ez a fajta hazaszeretet semmiképpen sem nyer áldást Isten szemében.

Isten azt mondja az Ézsaiás 42:8-ban „*Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőségemet másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak.*”

Szerethetjük a hazánkat, de ne gyártsunk bálványt belőle!

Szeretnénk hazánk sorsát jobbra fordítani? Jézus más helyen is egyértelműsítette, hogy mit kell ezért mindenekelőtt tennünk:

(Máté 6:33) „*Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.*”

Az „ezek mind” az előző versekben van részletezve: étel, ital, ruházkodás; minden, amire szükségünk van. Szeretnénk a hazánk helyzetén javítani? Mi az amit ezért **először** kell tehát keresnünk?

Tényleg, **mi is az Istennek országa és az Ő igazsága?**

(Máté 3:2) „[Keresztelő (Bemerítő) János] *ezt mondja vala: Térjétek meg, mert elközelített a mennyeknek országa.*”

Isten vagy a mennyek országa (a kettő ugyanaz) általában az Ezer éves birodalmat, a Millenniumot jelenti, ahol Jézus uralkodik **majd**. Ez nekünk is jövő időben lesz, és János idejében is jövő idő volt. Hogyan közelített el tehát akkor? Mi vagy ki közelített el akkor, abban az időben? Néhány verssel később megtudjuk: **Bemerítő János Jézus Krisztusról beszélt.**

Mi az **igazság**, amit keresnünk kell? Jézus megmondja:

(János 14:6) „*Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.*”

Jézus az igazság!

Jézus az, akit először kell keresnünk, hogy minden más megadasson nekünk!

Ha a hazánk sorsa a szívügyünk, akkor is Istent, Jézus Krisztust kell **először** keresnünk!

Isten alkotta a világot, és mindazt ami benne van. Isten mindent okkal és céllal teremtett. Minden egyes embert, és minden nemzetet is. Láthatjuk a Bibliából, hogy Isten még a választott népét, Izraelt is megbüntette, ha eltért az Ő akaratától, és vétkezett. Sőt, azt is láthatjuk, hogy Isten gyakran más népeket használt fel az ítéletének végrehajtására. Én hiszen, hogy Istennek a magyarsággal is volt, és még van is terve.

Gondoljuk meg, hogy milyen csodálatos körülmények között juttatta nekünk ezt az országot. A magyarok kisebb csetepatéktól eltekintve nagyobb harcok nélkül foglalták el a Kárpát-medencét. Gondoljuk meg, hogy a zsidóknak milyen komoly csatákat kellett vívniuk, amikor bevonultak az Ígéret földjére. Ahhoz képest, hogy milyen gazdag terület lett a miénk mindenféle természeti javakban, nagyon könnyedén került a birtokunkba. Mintha Isten kifejezetten a mi a számunkra tartotta volna fönn ezt a vidéket.

Ezt Kölcsey Ferenc is felismerte, és meg is énekelte a Himnusz második versszakában:

*Őseinket felhozád
Kárpát szent bércére,
Általad nyert szép hazát
Bendegúznak vére.*

Azonban azt gondolom, hogy a magyar nép sajnos nem töltötte be azt a szerepét, melyet

Isten neki szánt, és ez lehet az oka a sok sanyarúságának.

Itt most egy nagyon kényes kérdésről kell beszélni, és hangsúlyozom, hogy nem szeretném senki érzékenységét megsérteni. Rendkívül fontosnak tartom, hogy szót ejtsünk erről a dologról, mert úgy gondolom, hogy a magyarság mai állapotának alapvető eredője ez. **A magyarság legnagyobb problémája, hogy bálványimádó nép lett, és ennek történelmi okai vannak.**

Államalapító István királyunk (szándékosan nem használom a Szent jelzőt) egy nagyszerű király volt. Akkoriban hatalmas veszély fenyegette a magyarságot, mégpedig a teljes megsemmisülés. István hatalmas tettet vitt végbe, amikor nagyon jó szervezőkészséggel kiépítette az államszervezetet, mely hatására Magyarország betagozódott az európai államok sorába. 40 évig uralkodott, azonban uralkodása végén **elkövetett egy hatalmas hibát.**

Szűz Máriának ajánlotta fel az országot, ahelyett, hogy jogos tulajdonosának, Jézusnak ajánlotta volna.

Magyarországot azóta is „Mária országa” -ként emlegetik.

Mária egy nagyszerű asszony volt, Istenfélő, akit abban az áldásban részesített az Atya, hogy a testben megjelent Krisztust világra hozza.

Mária azonban nem Isten, így nem is tud közbenjárni se a mi, se más érdekében.

A Biblia teljesen világosan fogalmaz: **„Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus (1 Timóteus 2:5)**

Sok magyar „keresztény” életében Mária imádata megelőzi Jézusét. Így Mária bálvánnyá lett. Nem szívesen tettem a „keresztény” szór idézőjelbe, de sajnós az igazság kimondása megkívánja. Keresztyén (keresztény, nem a szóhasználat a lényeg) ugyanis **az**, aki krisztusi, tehát Jézus követője. **Nem Máriáé!** Talán azt mondod, hogy te nem Máriát követed, hanem Jézust, de ha Mária számodra közbenjáró, akkor mégis megelőzi nálad Jézust.

István királyt nyilván taktikai megfontolások is vezethették erre a lépésre. A magyarok körében már bevett Boldogasszony Anyánk imádatát akarhatta Szűz Máriával helyettesíteni, hogy a keresztyénség jobban gyökeret verjen. De mint látjuk a cél itt sem szentesíti az eszközt.

István mindezek ellenére nagy király volt. Ez a lépése azonban súlyos hibának bizonyult. Láttunk már ilyet a Bibliában is, pl. Uzziás, vagy Ezékiás júdeai királyok esetében.

Jézus ott tud segíteni, ahová meghívják őt. Ahol mással helyettesítik, oda nem lép be. *„Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitják.”* (Máté 7:8) **Sajnos mi nem jó ajtón zörgettünk.** Így nem is kaptuk meg, amit pedig megkaphattunk volna.

Mi nem vagyunk választott nép olyan értelemben, mint a zsidók. De valami feladatra biztonnyal kirendelt minket is Isten. Úgy tűnik, mindeddig nem igazán tudtuk ezt a feladatot betölteni. Talán most van rajtunk a sor, hogy elvégezzük azt. De **az első lépés ehhez biztosan az, hogy keresnünk kell Isten országát és az ő igazságát, a bálványok helyett.**

Voltak azért a magyar történelemnek olyan alakjai, akik helyesen tudták értelmezni a prioritási sorrendet. Néhányukról had emlékezzek meg itt most.

Zrínyi Miklós, a szigetvári hős, ezt írta egy levelében az ostrom előtt:

*„... Elszántuk magunkat arra, hogy Isten nevében ott bezárkózzunk, azt óhajtván, hogy **első sorban a jó Istent**, aztán ő császári és királyi felségét, a keresztyénséget és ezt az édes, végső nyomorúságra jutott hazát szolgáljuk, híven, rendületlenül, vidáman, vérünk ontásával, fejünk vesztével is (ha a sors akarja). ... (részlet)*

Zrínyi tehát első sorban Istent akarta szolgálni, azután a hazáját. E levél egyébként jó példa a „ne esküdjetez, hanem a ti igenetek igen, nemetek nem legyen” újszövetségi alapelvre (Mt. 5:33-37, Jak. 5:12) is. E levelet Zrínyi ugyanis még áprilisban írta lakhelyéről, Csáktornyról (az ostrom augusztusban kezdődött). Akkor már tudta, hogy Szulejmán megindult Magyarország felé százezres seregével. Mint tudjuk, Zrínyi és a védők ki is tartottak e kijelentés mellett. Szigetvár védőinek hősiessége a legszebb csillagok egyike a magyar történelem egén. Sajnos elég kevés van belőle. A várat a törökök ugyan elfoglalták, de az idő előrehaladta miatt (közelgett a tél) és szultán halála miatt (mint ismert Szulejmán az ostrom vége előtt 3 nappal meghalt a táborban) nem indultak tovább. Állítólag Szulejmán szíve felmondta a szolgálatot (70 éves volt), amikor azt látta, hogy elit katonasága nem bírja legyűrni a védőket. A janicsárok fele (25-30000 fő!) elesett a harcban, és a velencei követ azt írta két évvel később Konstantinápolyból, hogy ezt a veszteséget a török sereg még mindig nem heverte ki.

Egy krónikás azt írta később, hogy „Leonidásnak halála óta ily sereget, ily vezért nem látott a világ”. Ahogy Leonidasz 300 katonával feltartóztatta a perzsa sereget a Thermopüli-szorosban, úgy Zrínyi a 2500 védővel megállította a hatalmas török sereget. Zrínyit is megilleti a Leonidasznak állított felirat:
*„Itt nyugszunk. Vándor, vidd hírül a spártaiaknak (magyaroknak):
megcselekedtük, amit megkövetelt a haza”*

Ugorjunk előre 140 évet a történelemben.

Bizonyára sokan tudják, hogy mi volt **II. Rákóczi Ferenc** jelmondata, amit a szabadságharc zászlajára tűzött:

Cum Deo Pro Patria et Libertate: Istennel a hazáért és a szabadságért.

Rákóczi Ferenc itt szintén helyesen értelmezte a prioritást. Az alábbi imája az egyik legszebb magyar imádság:

II. Rákóczi Ferenc: Ima a hazáért nehéz időben

Úristen! Igazság kútfeje, kegyelem kimeríthetetlen forrása, ki parancsolataidról megfélemlített népedet néhanapján a szolgaság jármával sújtod, hogy megtörvén gögjét, amint a büntetésben igazságot adtál, a megbocsátásban újból kegyelmet nyújts neki: bevalljuk, Uram, őseink nyughatatlanságát, beismerjük mindennapi vétkeinket, amelyekkel ellened támadván, valóban megérdemljük ostorodat.

Rászolgálunk, Uram, hogy nemzetünk dicsősége elenyésszék, s gyermekeink idegen nép járma alatt görnyedjenek. Méltók vagyunk, hogy magvunk szakadván, eredetünk emlékezete és nemzetünk neve feledésbe merüljön, mivel elhajoltunk tőled, Istenünktől és Urunktól.

Mindazáltal, Uram, tekintsd a nyomorúság ez örvényébe hullott népednek sóhaját, hallgasd meg a szegények, az özvegyek és árvák Hozzád felsíró jajkiáltását. Tekintsd a bűnhődésre kész ártatlanoknak kiontott vérét, s ne feledkezzél meg irgalmasságod cselekedeteiről, melyekkel hajdan oly kegyesen elárasztottad szolgaságban sínylő választott népedet. És ha

lelkünkben lángra lobbantanád felszabadulásunk vágyának tüzét, vezérelj cselekedeteinket, erősítsd meg karunkat, élesítsd fegyvereinket, hogy egyesült erővel szolgálhassunk kegyes akaratodnak.

Adj, Uram, azoknak, akiket vezéreinkül rendeltél, hivatásukban bölcsességet, balsorsban bátorságot, a szerencsében mérsékletet, hogy végzéseid útján haladjanak.

Te jelöld ki, Uram, táboraink határát, vedd körül irgalmasságod köntösével, óvd meg az ellenségnek cseleitől, s úzd el az álmod a virrasztók szeméről, nehogy készületlenül találtassunk. A Te angyalod legyen őrünk és vezetőnk a csatában, aki szétszórja a fegyverek golyóit, s amint Izraelt szárazon vitte át a tengeren, vezessen át bennünket is sértetlenül ellenségeink tömegén.

Add, végül, Urunk, legkedvesebb Atyánk, hogy felvétetvén néped kebelébe, rendelésed útvjáról le ne térjünk, hanem igazságtételeid őreivé lévén, utunk nyugalomban és békességben vezessen Tehozzád, ki végtelen kegyelmednél fogva azt akartad, hogy kiszabaduljunk a szolgaságból és megváltassunk.

A mi Urunk, Jézus Krisztus által, ki a Szentháromságban veled él és uralkodik, mindörökkön-örökké.
Ámen.

Rákóczi is azok között volt, aki értették, mi a magyarság sanyarú helyzetének fő oka, és elsősorban nem kívül kereste azt. Amint írja: „*parancsolataidról megfélemezett népedet néhanapján a szolgaság jármával sújtod*”. Jóllehet idegen elnyomás nehezedett a magyar népre akkor (is), de ez csak **okozat** volt. **A fő ok saját bűneink voltak.**

Kölcsey Ferencnek a másik éleslátása a Himnuszban ennek felismerése:

*Hajh, de bűneink miatt
Gyúlt harag kebledben,
S elsújtád villamidat
Dörgő fellegedben,*

Megkérdezhetné valaki, ha ezen hazafiak helyesen kezelték a prioritást, miért nem tekintett le Isten a népünkre, és miért hagyta, hogy döntő pillanatokban mindig veszítsünk? Én úgy hiszem azért, mert a nép sem akkor, sem mindmáig nem tért meg a bálványimádásából. Meddig várunk még, hogy Jézushoz forduljunk segítségért?

Álljon itt egy idézet Alexander Carson-tól:

„Miért kerekedik felül a balgaság a bölcsességen a fejedelmek tanácsában és a törvényhozó házban? Isten akaratából utasítják el a bölcs tanácsot, hogy bosszút állhasson rajtuk égbekiáltó bűneikért. Istena gondviselés által kormányozza a világot, nem csodák által. Álljon előttünk például egy méltóságteljes képviselő, aki szót emelt, áradt belőle a bölcsesség. De ha Isten elhatározta, hogy megbünteti azt a nemzetet, akkor egy csacsogó elhiteti bolondságával még a legbölcsebb csoportot is”

Isten uralkodik a nemzetek felett. Tegyük őt az első helyre az életünkben, és akkor tudunk az orszáért a hazáért cselekedni.

A magyar bálványimádás Koronája

Mielőtt folytatnám a hazaszeretetet bibliai vizsgálatát, szeretnék kitérni a bálványimádás egy speciális magyar változatára, mely így hangzik:

„Ófelsége a magyar ANGYALI APOSTOLI SZENT KORONA”

Ez nagyon keresztyénnek hangzik, hiszen olyan szavak szerepelnek benne, mint „angyal”, „apostol”, „szent”. Ezek a szavak valóban szerepelnek a Bibliában, de ezen kívül semmi köze ennek halmozott jelzőkből álló szörnyszüleménynek Isten Igéjéhez.

Érdekes, hogy leginkább a magyar újpogányságot népszerűsítő oldalakon lehet találkozni ezzel a szófüzérrel.

Két mondatot idéznék:

„A magyar Szent Korona a Földön az egyetlen "Angyalok hozta" Korona, melyet égi küldetéssel Szentnek tekintünk.”

Tehát innen eredhet az „angyali” jelző. Azonban ez a mondat nem más, mint egy szépen hangzó dajkamese! A Biblia alapján nincs semmiféle jogalapja senkinek ilyen kijelentéseket tenni. Annak lehetősége, hogy Isten egy olyan tulajdonságokkal felruházott tárgyat küldjön a földre, mint amit a magyar koronának tulajdonítanak némelyek, gyökeresen ellentétben áll a teljes Bibliával.

A zsidóknak voltak szent tárgyaik (Szent Sátor, benne a Szentek Szentjével, vagy a Szövetség Ládája) de még ezeket is maguknak kellett elkészíteniük Isten útmutatása alapján, nem angyal hozta le azokat az égből. A keresztyének számára a zsidó szabályok már nem érvényesek, így még ez a vékonyka folytonosság sincs meg szent tárgyak tiszteletének lehetőségéhez.

Jézus teljesen egyértelmű: **„Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj!”** (Mt. 4:10)

A magyar Korona annyiban szent, amennyiben szentnek a közönségestől megkülönböztetett nevezük. A Biblia azonban az ószövetségi zsidó Istentiszteleti eszközök kivételével semmiféle tárgyat nem nevez szentnek. A Szentség Isten tökéletességére és minden mástól (tőlünk emberektől, és minden teremtett dologtól) való különbözőségére utal. Emberekre vonatkoztatva pedig az Újszövetség minden újjászületett, valódi keresztyént szentnek nevez (Róm. 1:7, 12:13, 15:25,31, 1Kor 1:2, 2Kor. 1:1, Ef. 1:1, 1Pt. 2:5,9, Júd. 1:1 stb.) Ebben a formában tehát a „szentté avatás” szertartása is teljesen értelmetlen. Ha valaki hívő, az Isten szemében szent. Ha viszont nem hívő bibliai értelemben (tehát nem megtért, újjászületett bűnös), akkor ezen az egyházi szertartás mit sem segít. Emberektől nyert „szentségével” együtt megy a kárhozatba. A katolikus szentek és a valódi szentek tábora ugyan mutathat némi átfedést, de semmiképpen sem esik egybe. A Magyar Korona lehet szent (különleges), **de nem bibliai, keresztyén értelemben!** Angyali pedig semmiképpen sem. Ilyen „angyalok hozta” mesével még a gyermekeket sem szabadna kábítani!

„A magyar hagyomány szerint a Szent Korona Jézus lelkének egy darabját hordozza, ezért örök és elpusztíthatatlan „

Ez egy égbekiáltó nagy ostobaság, sőt mi több: hazugság! Sajnos tényleg égbe kiáltó: feljut ugyanis Isten elé, aki ítéletével fegyelmez minket ilyen szavakért. A Biblia alapján ennek a kijelentésnek semmiféle alapja nincs, és a magyar, de semmiféle más nép hagyománya sem írhatja felül Isten Igéjét. Ahhoz hozzá nem tehet, sem belőle el nem vehet.

„Ti pedig miért szegitek meg a ti hagyományotokért az Isten parancsolatát?” (Mt. 15:3 MBT)

Az „apostoli” jelzőt nem is igazán értem. A Magyar Korona annyira apostoli, mint amennyire a különféle királyok azok voltak. (Semennyire). Apostolok Jézus azon

tanítványai voltak, akik személyesen találkoztak az Úrral. A Római Egyház „apostoli hagyománya” nem biblikus. Az „apostoli” jelző egyedül az Újszövetség könyveit illeti meg. Ezek ugyanis mind apostolok által (pl. Máté, Pál), vagy apostolok által közvetlenül, személyesen felügyelt személyek tollából (pl. Lukács, Márk, Júdás) íródtak. Bárki, bármi mást apostolinak nevezni nem biblikus.

Ott van aztán még az „Őfelsége” jelző. Tehát a korona egy személy? Teljesen mindegy, hogy a magyar hagyomány mit mond el erről. A hagyomány nem tévedhetetlen, egyedül a Biblia az.

Ha a koronát személynek tekintjük és így tiszteljük (az „őfelsége” megszólítás egy uralkodó számára mutatott tisztelet kifejezése), akkor teljes nyíltsággal juttatjuk kifejezésre a **bálványimádás** fogalmát.

Aki a Magyar Koronát, mint „Őfelsége a magyar Angyali Apostoli Szent Korona” imádja az bálványimádó!

Ez a helyzet, ezen nincs mit szépítgetni. Ha a hazánk sorsát jobbra szeretnénk fordítani, akkor sürgősen meg kell térnünk ebből és az ehhez hasonló („*magyarok Nagyasszonya, Ékes királynénk, szép (Babba), Szűz Mária*” – brrr!) bálványok imádásából.

Jellemző gyakorlatnak látom napjainkban, hogy szívesen gyúrnak össze egyesek mindenféle régi és új pogány misztériumokat a keresztyénség szimbólumaival. Gyakori a keresztyén szóhasználat valódi keresztyén tartalom nélkül. Sőt az eredeti keresztyén jelentés kiforgatásával. (A Korona jó példa erre).

Azt hiszem, úgy gondolkodnak némelyek, hogy valaki a sósat, szereti, valaki az édeset, más a savanyút; gyúrjunk hát egybe mindent, hogy mindenkinek ízledjen. Ami azonban így keletkezik az egy ehetetlen, emészthetetlen, konglomerátum, ami már semmire sem jó, „*csak arra, hogy kidobják, és eltapossák az emberek* „ (Mt. 5:13)

Isten nem nézi jó szemmel a bálványok imádatát. Itt egy csokor vers a Bibliából, ami alátámasztja ezt, a teljesség igénye nélkül:

Ne hajoljatok a bálványokhoz, és ne csináljatok magatoknak öntött isteneket. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. (3Móz. 19:4)

A magyarság hasonlít Izraelhez (az ószövetségihez) abban, hogy nagyon hamar elfordult Istentől a bálványokhoz!

„Mert a nemzeteknek minden istene bálvány, az Úr pedig eget alkotott.” (Zsolt. 96:5)

„Megszégyenülnek mind a faragott képek szolgálói, a kik bálványokkal dicsekednek” (Zsolt. 97:7)

Miért szégyenült meg a magyarság annyiszor a történelme folyamán, ha Szent korona örködött felette?

„Nem nekünk Uram, nem nekünk, hanem a te nevednek adj dicsőséget, a te kegyelmedért és hívségedért! Miért mondanák a pogányok: Hol van hát az ő Istenök? Pedig a mi Istenünk az égben van, és a mit akar, azt mind megcselekszi. Azoknak bálványa ezüst és arany, emberi kezek munkája. Szájok van, de nem szólnak; szemek vannak, de nem látnak; Fülek vannak, de nem hallanak; orruk van, de nem szagolnak; Kezeik vannak, de nem tapintanak, lábaik vannak, de nem járnak, nem szólnak az ő torkukkal. Hasonlók legyenek azokhoz készítők, és mindazok, a kik bíznak bennök!” (Zsolt. 115:1-8)

A Koronának nincs se keze, se lába, se szeme, se füle, se hatalma, hogy segíthessen.
Egyedül Isten segíthet rajtunk!

„Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőségemet másnak nem adom, **sem dicséretemet a bálványoknak**” (Ézs. 42:8)

„A bálványok csinálói mind hiábavalók, és kedvenceik mit sem használnak, és tanuik nem látnak és nem tudnak, hogy megszégyenüljenek. Ki alkotott istent, és bálványt ki öntött? a mely semmit sem használ! Ímé, minden barátaitk megszégyenülnek, és a mesterek magok is emberek; gyűljenek össze mind és álljanak elő; féljenek, **szégyenüljenek meg együtt!**” (Ézs 44:9-11)
Beszédes szavak!

„A kik hiú bálványokra ügyelnek, elhagyják boldogságukat” (Jónás 2:8)

„Mit használ a faragott kép, hogy a faragója kifaragta azt? vagy az öntött kép és a mely hazugságot tanít, hogy a képnek faragója bízik abban, csinálván néma bálványokat? Jaj annak, aki fának mondja: Serkenj fel! néma kőnek: Ébredj fel! Taníthat-é ez? **Ímé, borítva van arannyal és ezüsttel, lélek pedig nincs benne semmi!** Ellenkezőleg az Úr az ő szent templomában, hallgasson előtte az egész föld! (Hab 2:18-20)

Ez mintha egyenesen a „Szent Koronának” szólna: „lélek pedig nincs benne semmi”

„Mert a bálványok hazugságot szólnak, **a varázslók pedig hamisságot látnak** és üres álmokat beszélnek, **hiábavalósággal vigasztalnak**; azért elszélednek, mint a juhnyáj, a mely sanyarog, mert nincs pásztora. (Zak. 10:2)
Szabad hallgatnunk a különféle „látókra”, akik a mindenféle mesékkel kábítanak minket?
Ha nem Istentől, akkor kitől származnak meglátásaik, „kutatósi eredményeik?

Az Újszövetség hasonlóan foglal állást a bálványimádással kapcsolatban:

„Avagy nem tudjátok-é, hogy **igazságtalanok nem örökök Istennek országát?** Ne tévelyegjete; se paráznák, **se bálványimádók**, se házasságtörők, se pulyák, se férfiszexplóitók, Se lopók, se telhetetlenek, se részegesek, se szidalmazók, se ragadozók nem örökök az Isten országát. (1Kor. 6:9-10)

„Azért szerelmeseim, kerüljétek a bálványimádást.” (1Kor. 10:14)

Szabad keverni az igazi hitet pogány mesékkel?

„**Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert szövetsége van igazságnak és hamisságnak?** vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezése **Krisztusnak Béliállal?** vagy mi köze hívőnek hitetlenhez? **Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal?** Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, az mint az Isten mondta: Lakozom bennök és közöttük járok; és leszek nékik Istenök, és ők én népem lesznek. Annakokáért **menjete ki közülök, és szakadjatok el, azt mondja az Úr**, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket, És leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá, és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr. (2Ko 6:14-18)

„**Fiacskáim, oltalmaztatók meg magatokat a bálványoktól. Ámen!**” (1Jn 5:21)

Végezetre itt van az ígéret Istentől:

„**Boldogok, a kik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és**

bemehessenek a kapukon a városba. De kinn maradnak az ebek és a bűbájosok, és a paráznák és a gyilkosok, és a bálványimádók és mind a ki szereti és szólja a hazugságot.” (Jel 22:14-15)

Lehet, hogy sokaknak lesz nemtetsző az írásom, de szükségesnek láttam, hogy végre már elmondja valaki ezeket a dolgokat. **Csak az igazság tesz szabadokká ugyanis bennünket!**

Megjegyzés:

Aki a Biblia igaz vagy hamis volta oldaláról akarja megtámadni az írásomat, annak első felindulásból történő hozzászólás helyette javaslom, hogy olvassa el a http://www.vanmaselet.hu/letoltes/Hogy_is_van_ez.pdf könyvemben az erről szóló részt. Ha cáfolni tudja az ott leírtakat, akkor szóljon érdemben hozzá ebből az irányból! Köszönöm!

Megjegyzés 2:

Az ún. „Szentkorona-tan”-nal én nem szeretnék különösebben foglalkozni, mert véleményem szerint ez pusztán jogtechnikai kérdés. Az igaz, hogy a korona mindig az uralkodás jelképe, és a Bibliában is eképpen szerepel. A Magyar Korona a Magyar Államot jelképezi. Ez is rendben van. Mindaddig rendben van, amíg nem ruházzuk fel önálló hatalommal. A Korona egy tárgy. Nem mond, és soha nem is mondott semmit. Amivel fokozatosan felruházták, azt a legendát mind emberek szótték köré az évszázadok során. Valaki kapott már közvetlen üzenetet a Koronától, hogy azt állíthassa, hogy „ez a Korona akaratra”? Ami ma „Szentkorona-tan”-ként ismert, az nem egy örök és állandó igazság felismerése, hanem egy fokozatos változás és formálódás során kialakult államszervezeti rendszer, mely Magyarországon hatalomgyakorlás módját egy speciális formában rögzíti. Mivel Magyarország királyai döntően idegen királyok voltak, van abban ráció, hogy az Alkotmány az ország tulajdonját nem a királynak, hanem egy szimbólumnak – a Koronának – tulajdonítsa, így oltalmazva azt. Ami azonban ennél több, az már bálványimádás!

Ismert olyan, hogy a „Korona szólt, és meglett”? Nem tudok róla.

Ellenben olyat már olvastam, és a próféciák beteljesülésével bizonyított is, hogy „Ő [Isten] szólt és meglett, Ő parancsolt és előállott.” (Zsolt. 33:9)

2. A megfelelő alap.

Az életünkben mindennek, így a hazaszeretetünknek is a megfelelő alapra kell épülnie.

Mi ez az alap?

„Mert más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus. (1 Korinthus 3:11 MBT)

Vajon a mi életünknek az alapja Jézus Krisztus?

Lehet, hogy a te a beszédedben első helyre teszed Istent, de vajon valóban átadtad már magad neki teljesen?

Úgy is kérdezhetném, hogy **újonnan születettél már?**

(Máté 7:21) „Nem minden, a ki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akarátát.”

Mi a mennyei Atya akarata?

(ApCsel 17:30) „E tudatlanságnak idejét azért elnézvén az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy **megtérjenek**”

Te megtértél, vagyis újonnan születél már? Ez a két fogalom ugyanazt az eseményt írja le. Az újjászületés Isten szemszögéből, a megtérés a miénkből.

Jézus egyértelműen kijelenti, hogy az Isten országába csak azok jutnak be, akik újonnan születtek, és nem azok, akik átestek bizonyos egyházi szertartásokon: „*Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.*” (Jn. 3:3).

Aki megtér, vagyis megvallja bűneit, és kéri Jézus Krisztust, hogy legyen az ő személyes megváltója, az Isten által újonnan születik, örök életre. Jézus Krisztus meghalt a mi – én, te, minden ember – bűneiért, aki pedig hisz ebben, azt Jézus helyettesítő áldozata megszabadítja a bűn terhe alól. Ingyen kegyelemből, nem cselekedetek által. (Ef. 2:8-9)

El tudod mondani magadról, hogy ilyen módon, biblikusan megtértél az életed egy adott pontján?

Erre a kérdésre adott válaszod fontosabb bármi másnál, **még a haza állapotánál is!** Nem segíthetsz a hazádon, ha még te is segítségre szorulsz.

Kennedy elnök ismert mondása volt: „Ne azt kérdezd, hogy mit tehet érted a hazád, hanem azt, hogy te mit tehetsz a hazáért.”

Én ezt úgy fogalmaznám meg, hogy **ne kérdezd, hogy hogyan mentheted meg a hazádat, amíg nem kérted meg Jézust, mentsen meg téged!**

Krisztus követőjévé, vagyis keresztyénné válni egy döntés kérdése. Egy felismerés, hogy te önmagad semmit sem tehetsz, hogy segíts magadon, és menthetetlenül elveszett lennél, ha Jézus nem jött volna, hogy kimentsen ebből az állapotból. A megtérés azt jelenti, hogy hiszel abban, hogy Jézus meghalt érted, harmadnapon feltámadott, és neked is örök életet ad, ha kéred tőle. Ígérete így szól:

(1 János 1:9) „*Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.*”

Ez tehát egy döntés. **Meghoztad már ezt valaha?** A különféle vallásos cselekedetek nem elegendőek az Istennel való kapcsolat helyreállításához!

Hogy valóban keresztyén vagy-e, vagy esetleg csak névleg, ahhoz ajánlok egy tesztet. Válaszolj az alábbi kérdésre:

- Ha most meghalnál, a Pokolba vagy a Mennybe kerülnél? Tudod biztosan erre a választ?

Rendszerint aki csak vallásos keresztény, az nem tud rá biztosan válaszolni. Aki viszont valóban megtért, újjászületett keresztyén, annak üdvbizonyossága van. Tudja, hogy a Mennybe fog kerülni, akármi történik is, és még ő maga sem tehet ez ellen semmit.

További segítség, hogy menj végig és gondolkodj el az ún. „**római út**” állomásain:

Róma 3:23: beismerted már, hogy te is vétkeztél, és bűnös vagy?

Róma 6:23a: felismerted már, hogy bűneid miatt Isten jogosan ítél a kárhozatra?

Róma 5:8: Megértetted, hogy Jézus Krisztus meghalt érted, és minden bűnödöt kifizette az Atyának?

Róma 10:13: Segítségül hívtad már személyes imában az Urat (Jézus Krisztust), hogy legyen a Megváltód?

Ha ezen kérdések mindegyikére a válaszod őszinte IGEN, akkor keresztyén vagy, és átmentél a halálból az életbe. Ha azonban még csak vallásos cselekedetekről tudsz számot adni, mint megkeresztelés, első áldozás, bérnyújtás stb.; továbbá a jó cselekedeteidben reménykedsz, akkor még nem vagy valódi keresztyén. Vallásos ember vagy, de „*az igazi imádók lélekben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő*

imádóiu” (Jn. 4:13). Lélekben (Szent Lélekben) azok részesülnek, akik újonnan születtek, az igazság pedig Jézus, és a benne való hit. **„A ki hisz a Fiúban, örök élete van; a ki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.** (Jn. 3:36)

Nagyon fontos tehát, hogy a hazaszeretetünkben a megfelelő prioritást alkalmazzuk, és a megfelelő alapra építsünk, mely a Jézus Krisztusban való hit. Nem szájjal, hanem szívvel!

Végül nézzük meg a harmadik összetevőjét a helyes hazaszeretetnek:

3. a megfelelő mód

A megfelelő mód alatt azt értem, hogy hogyan gyakorolhatjuk a hazaszeretetünket úgy, hogy az biblikus legyen.

Leggyakrabban azok között fordul elő, hogy nem keresztyéni módon gyakorolják a hazaszeretetet, akik csak szájjal mondják Uruknek Jézust, és csak szóban tesik Istent az első helyre. Sajnos azonban újonnan született keresztyénnel is előfordulhat, hogy a világ és önnön bűnös külső emberének hatására az élete nem tükrözi vissza Krisztust, és a hazaszeretete sem ennek megfelelő.

Néhány gyakorta előforduló problémát szeretnék leleplezni:

A) Elsősorban a megfelelő hazaszeretet **nem nacionalizmus**. Nem irányul más nemzetek ellen, **nem tarja különnek a saját népét másokénál!** Pál apostol azt írja a Filippi levélben (2:3), hogy a másikat magunknál különnek tartjuk. Ez igaz más népek esetében is.

Sajnos számos politikai és más szervezet van ma az országban, amely keresztyén szimbólumokat használ, de közben a legdurvábban megsérti a krisztusi alapelveket.

Keresztyén nem vállalhat közösséget velük!

B) Következő kérdés, hogy **megvédhetjük-e magunkat**, ha megtámadnak minket, vagy megszállva tartanak. Különösen aktuális ez, amikor az 56-os eseményekre gondolunk, vagy például Zrínyire, Hunyadira és más hazafiakra, akik fegyverrel védték a hazát.

Had meséljek el egy történetet. Nem tudom, hogy valóban megtörtént-e, de mint példázat segíthet a megértésben.

Egy keresztyén embernek a felesége egyedül volt otthon, és szóváltásba keveredett a szomszédjával, aki csúnyán megverte őt. Amikor a férje hazaért, és megtudta mi történt, fogta a Bibliáját, és átment a szomszédhoz. Elbeszélgetett vele, lecsillapodtak a kedélyállapotok, majd egy hónap múlva a szomszéd megtért.

Ez tehát azt példázná, hogy hagynunk kell, ha a feleségünket, vagy netán az országunkat támadás éri? Nem! A kulcs az időrendi sorrendben van. Ha a férj a verekedés közben ér haza, jogosan védte volna meg a feleségét. Utána azonban már csak bosszút állhatott volna, amiről ezt mondja Isten: „*Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr,*” (Rm. 12:19)

Az ÓSZ-ben több példát is láthatunk arra, hogy a zsidóknak fegyverrel kellett megvédeni az országukat, mert Isten kifejezetten erre utasította őket.

(Zsoltárok 44:5-8)

Te magad vagy az én királyom oh Isten! Rendelj segítséget Jákóbnak! Általad verjük le

szorongatóinkat; a te neveddel tapodjuk le támadóinkat. Mert nem az ívemben bízom, és kardom sem védelmez meg engem; Hanem te szabadítasz meg minket szorongatóinktól, és gyűlölőinket te szégyeníted meg.

Itt egyrészt láthatjuk azt, hogy fegyvert használtak ahhoz, hogy leverjék támadóikat, ehhez az erőt azonban Isten adta a számukra. Ez megint visszaüt a helyes prioritásra. Csak a magunk erejében bízunk, vagy Istenre támaszkodunk?

A honvédelem tehát biblikus dolog, amíg az valóban védelem, és nem bosszú.

C) A zsidókhöz való viszony

Még evangéliumi keresztyének körében is hallani sajnos olyan hangokat, melyek nem éppen hízelgők a zsidókra nézve. Olvassa csak el az ilyen meggondolatlan ember az alábbiakat, és tegye gyorsan a szájára a kezét!:

Isten így szól Ábrámhoz (Ábrahám): „**Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat.**”

Isten sohasem bontja fel az általa kötött szövetségeket. A zsidók még most is választott nép. Aki nem megfelelően viszonyul hozzájuk, **az Isten átkát vonja magára!**

Ez nem jelenti azt, hogy egyet kell érteni a mai Izrael egyes politikai, katonai és egyéb lépéseivel, illetve azt sem jelenti, hogy minden zsidó ember tisztességes. De mint nép nem szabad szidalmazni őket. Más népet sem, de a zsidókat különösen nem! A legkönnyebb úgy felbosszantani az anyatigrist, ha babralsz a kölykei (gyermekei)-vel.

D) A felsőbb hatalmasságokhoz való viszony

Hogyan viszonyuljunk a kormányhoz, és más felettünk álló tisztségviselőkhöz?

Mit gondoltok, keresztyén viselkedés szidalmazni a kormányt és annak intézkedéseit?

Róma 13:1-2 Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak; mert nincsen hatalmasság, hanem csak Istentől: és a mely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek. Azért, a ki ellene támad a hatalmasságnak, az Isten rendelésének támad ellene; a kik pedig ellene támadnak, önmagoknak ítéletet szereznek.

Titusz 3:1-2 Emlékeztessed őket, hogy a fejedelemségeknek és hatalmasságoknak engedelmeskedjenek, hódoljanak, minden jó cselekedetre készek legyenek, Senkit ne szidalmazzanak, ne veszekedjenek, gyöngédek legyenek, teljes szelídséget tanúsítván minden ember iránt.

1 Péter 2:13 Engedelmeskedjetez azért minden emberi rendelésnek az Úrért: akár királynak, mint felebbvalónak;

Én úgy vélem, hogy egy keresztyénnek még értékrendjében homlokegyenest különböző, liberális, szocialista kormány sem illene kritizálnia. Isten engedi meg azt is, hogy egy országnak istentelen kormánya legyen. Istennek meg van rá az oka, hogy ezt megengedje, ha mi nem is tudjuk, mi az. Lássuk be, hogy tökéletes uralkodónk majd csak Krisztus lesz, amikor eljön az Ő országában. A kérdés, hogy te ott leszel-e?

Lehet, hogy azért kritizálja sok keresztyén is a kormány intézkedéseit, mert nem bízik az Úrban eléggé?

Sok verset megnézhetnék ehhez, én most a 37. zsoltárt választottam.

Zsoltárok 37:3-5 „Bízzál az Úrban és jót cselekedjél; e földön lakozzál és hűséggel élj. Gyönyörködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit. Hagyjad az Úrra a te utadat, és bízzál benne, majd Ő teljesíti.”

39 „Az igazak segítséget kapnak az Úrtól, erőt a szükség idején.” (MBT ford.)

Ha nekünk az első számú prioritásunk Isten, az alap pedig, amelyre építünk, Jézus Krisztus, akkor az ő parancsolatait kell követnünk. Jézus azt mondta, (Jn. 14:15) „*Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.*”

Nem én mondom, hanem a Biblia, hogy a keresztyéneknek nem lenne szabad a kormány döntéseit, a törvényeket kritizálni, még akkor sem, ha nyilvánvalóan rossznak látszanak. Ha minket is érint negatívan egy-egy határozat, **nem lehet-e, hogy az Úr akar próbára tenni minket, hogy mennyire bízunk benne?**

Az a fajta melldöngető magyarkodás, amely különféle szervezetektől és szélsőjobboldali hírportálokról megnyilvánul a mindenkori, de különösen a mostani konzervatív kormány ellen, ráadásul úgy, hogy keresztyén jelszavakat és jelképeket használnak közben, az biztosan ellentétes a Bibliával. „*Gyümölcseikről ismeritek meg őket*”, én nem hiszem, hogy ők valóban keresztyének volnának.

Nehéznek látjuk helyzetünket? Ne csüggedjünk:

„*Mert **minden ti érettetek van**, hogy a kegyelem sokasodva sokak által a hálaadást bőségessé tegye az Isten dicsőségére. Azért nem csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.*” (2 Kor. 4:15-18)

Egy keresztyén sohasem látja a jövőt reménytelennek, mert a láthatatlanokra néz, nem a láthatókra „**mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók**”

Összefoglalva

„*Isten uralkodik a nemzetek fölött; Isten ott ül az ő szentségének trónján.*”(Zsolt. 47:9)

Helyezzük tehát Istent az őt megillető, első helyre az életünkben, építsük az életünket Jézus Krisztusra, és ha tenni akarunk a hazánkért, akkor ezt Istennek tetsző módon vigyük végbe, és akkor számíthatunk az áldásaira.

Én hiszem azt, hogy a magyarságnak itt a Kárpát-medencében egy komoly szerepet szánt az Isten. Talán azt, hogy elhagyva a mindenféle bálványok imádást, forduljunk végre minél többen Jézushoz, hogy tőlünk kiindulva terjedjen el az Evangélium üzenete a környező népek közé!